

ZLOČIN U NOVSKOJ

IZVJEŠTAJI SA SUĐENJA

10. srpnja 2008. god. – otvaranje glavne rasprave

Suđenje su pratili predstavnici OEES-a, Documenta-e Zagreb i HHO-a.

Predsjednica vijeća za ratne zločine je otvorila zasjedanje i objavila predmet glavne rasprave. Predstavila je članove vijeća za ratne zločine, rekavši da je vijeće sastavljeno od sudaca Županijskog suda u Sisku, sukladno odredbi čl. 13. st. 2. i st. 3. Zakona o primjeni Statuta međunarodnog kaznenog suda i progonu za kaznena djela protiv međunarodnih ratnih prava i humanitarnog prava. Rekla je da su odlukom Predsjednika Suda navedeni suci raspoređeni za suđenje u kaznenim postupcima za kaznena djela iz čl. 1. toga Zakona.

Branitelj opt. Željka Vrljanovića, odvjetnik Veljko Miljević, prigovorio je zbog sastava Vijeća. Rekao je da je odredbom čl. 12. Zakona o primjeni Statuta međunarodnog kaznenog suda i progonu za kaznena djela protiv međunarodnih ratnih prava i humanitarnog prava propisano da su za postupanje u kaznenim predmetima za kaznena djela iz čl. 1. toga Zakona u RH mjesno nadležna samo četiri županijska suda: u Zagrebu, Osijeku, Rijeci i Splitu. Županijski sud u Sisku, po citiranoj odredbi, nije mjesno nadležni sud za postupanje u konkretnom predmetu. Nadalje, odvjetnik Veljko Miljević je rekao da sukladno odredbi čl. 13. st. 2. istoga Zakona, vijeće za ratne zločine treba biti sastavljeno od sudaca koji se odlikuju iskustvom u radu u najsloženijim premetima iz domene kaznenog prava. Rekao je da u konkretnom slučaju pojedini članovi Vijeća nemaju traženo iskustvo. Branitelj je obrazloženje svoga prigovora mjesnoj nadležnosti Sudu priložio u pismenom obliku.

Branitelj opt. Željka Vrljanovića, odvjetnik Zorko Kostanjšek, pridružio se prigovorima odvjetnika Veljka Miljevića, te je zatražio izuzeće članova Vijeća.

Branitelj opt. Branislava Miščevića, odvjetnik Luka Šušak, na prilično neumjesan način, doveo je u pitanje neke prijašnje presude predsjednice Vijeća, sutkinje Snježane Mrkoci, te je zatražio i njezino izuzeće.

Zamjenik ŽDO rekao je da je, za sada, pitanje izuzeća predsjednice Vijeća i članova Vijeća sporedna stvar, te da priritetno treba riješiti mjesnu nadležnost drugog stvarno nadležnog suda.

Nakon kratkog vijećanja, predsjednica Vijeća, sutkinja Snježana Mrkoci, objavila je odluku Vijeća da nisu ispunjene zakonske pretpostavke za održavanje glavne rasprave, te se rasprava zakazana za 10. srpnja, kao i ona zakazana za 11. srpnja 2008. godine, odgađaju sve dok Vrhovni sud Republike ne donese odluku o nadležnosti.

22. rujna 2008. godine - utvrđivanje istovjetnosti optuženika, čitanje optužnice, izjašnjavanje o krivnji, dokazni postupak

Izvjestava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Maja Kovačević-Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Jelena Đokić Jović, Documenta, Nebojša Paunović i Agneze Andreucci, Ured OEES-a u Zagrebu, gđa Ruta D. Elvikis,

prva tajnica i konzulica, Veleposlanstvo Sjedinjenih Američkih država u Republici Hrvatskoj, obitelj optuženika...

Predsjednica Vijeća otvorila je zasjedanje, objavila predmet glavne rasprave i sastav vijeća koje zasjeda sukladno odredbi čl. 13. st. 2. i st. 3. Zakona o primjeni Statuta međunarodnog kaznenog suda i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog ratnog i humanitarnog prava.

Utvrđeno je da su prije početka glavne rasprave zakazane za dan 10. srpnja 2008. g. branitelji prvooptuženika i drugooptuženika zahtijevali izuzeće predsjednice i članova Vijeća. Ovaj zahtjev je rješenjem Predsjednika Županijskog suda u Sisku broj Su 455/08 od 17. srpnja 2008. g. odbijen kao neosnovan.¹

Vijeće je donijelo rješenje kojim se prigovor mjesne nenadležnosti Županijskog suda u Sisku, branitelja II. optuženika odvjetnika Veljka Miljevića, odbacuje kao nedopušten.

Obrazlažući ovu odluku **Predsjednica Vijeća** je podsjetila da je prije početka glavne rasprave zakazane za dan 10. srpnja 2008. g. branitelj drugooptuženika odvjetnik Veljko Miljević predložio delegiranje mjesne nadležnosti na drugi stvarno nadležan sud.²

Utvrđeno je da navedeni prijedlog za delegiranje mjesne nadležnosti nije utemeljen na Zakonu o kaznenom postupku niti je u skladu s odredbama Zakona o primjeni Statuta međunarodnog kaznenog suda. Naime, branitelj optuženika kao procesni sudionik nije aktivno legitimiran za podnošenje ovakvog prijedloga.³

Branitelj je kao stranka u postupku ovlašten isticati prigovor mjesne nenadležnosti, ali sukladno odredbi čl. 33. st. 3. ZKP-a samo prije nego što je optuženica stupila na pravnu snagu, što u predmetnom kaznenom postupku nije slučaj, budući da je optuženica na pravu snagu stupila 06. srpnja 2008. god.

---

¹ U obrazloženju ovog rješenja navedeno je da nezadovoljstvo branitelja Luke Šuška sutkinjom Snježanom Mrkoci, kao predsjednicom vijeća u drugom kaznenom predmetu za ratni zločin, nije osnova za izuzeće predviđena odredbama ZKP-a.

Za Alenku Lešić i Predraga Jovanića, suce građanskog odjela, ustvrdio je da imaju iskustva u radu na najsloženijim predmetima, jer Alenka Lešić sudjeluje od prije četiri godine u vijeću u najsloženijim predmetima (vijeće od dva suca i tri suca porotnika), a samo u prvih šest mjeseci ove godine sudjelovala je u suđenju u kaznenim predmetima K-48/07, K-10/07, K-13/08 i K-21/08, dok je Predrag Jovanić kao sudac Općinskog suda u Sisku deset godina radio na kaznenim predmetima, a na Županijskom sudu u Sisku dva puta je kao član vijeća sudjelovao u predmetima ratnih zločina.

² Odvjetnik Veljko Miljević posebno je upozorio na odredbe Zakona o primjeni Statuta međunarodnog kaznenog suda... i to in concreto na odredbe članka 12. st. 1., članka 13. st. 2. članka 33. st. 1., te naročito na sadržaj odredbe članka 48. st. 1. i osobito st. 3. Zakona o primjeni Statuta MKS, predlažući da se predmet odmah uputi Predsjedniku Vrhovnog suda Republike Hrvatske, s obzirom da je to primjereno potrebama vođenja postupka, a radi donošenja odluke o nužnoj ili svrhovitoj delegaciji, odnosno premještanju vođenja postupka iz Županijskog suda u Sisku u drugi stvarno nadležni sud (u Zagrebu, Splitu, Rijeci ili Osijeku).

³ Ovo proizlazi iz odredbe članka 32. st. 2. ZKP-a koji predviđa da samo istražni sudac, sudac pojedinac ili predsjednik vijeća kao i državni odvjetnik (državni odvjetnik ovo pravo ima kao tijelo državne vlasti, a ne kao stranka u postupku) imaju pravo predlagati prenošenje mjesne nadležnosti. To pravo nemaju okrivljenik, branitelj ni oštećenik kao tužitelj.

Kao neutemeljeno ocjenjeno je i pozivanje na odredbu čl. 12. st. 1. Zakona o primjeni Statuta međunarodnog kaznenog suda koja izričito uz sudove nadležne prema općim propisima (in concreto odredba čl. 23. ZKP-a) predviđa i nadležnost Županijskih sudova u Rijeci, Splitu, Osijeku i Zagrebu. U stavku 2. istog članka regulirana je posebnost postupka pred ova četiri taksativno navedena suda, koji pri tome ne moraju biti i mjesno nadležni prema općim propisima, a sukladno već spomenutom članku ZKP-a, no posebnost se očituje u tome da postupak može pokrenuti državni odvjetnik pred stvarno i mjesno nadležnim sudom iz st. 1., a ukoliko postupak želi pokrenuti pred jednim od četiri navedena suda, prethodno Glavni državni odvjetnik RH mora za isto obrazloženim zahtjevom zatražiti suglasnost predsjednika Vrhovnog suda RH.⁴

U pogledu odredbe članka 33. st. 1. zakona o primjeni Statuta Međunarodnog kaznenog suda, zaključeno je da se ista odnosi na isključivu mjesnu nadležnost županijskih sudova u Rijeci, Splitu, Osijeku i Zagrebu, ali samo u postupku odlučivanja o predaji okrivljenika Međunarodnom kaznenom sudu na njegov obrazloženi zahtjev, prethodno upućen Vladi RH.

U svezi članka 19. st. 2. Zakona o potvrđivanju rimskog statuta međunarodnog kaznenog suda, Vijeće smatra da se ista odnosi na prigovore nadležnosti i dopuštenosti pokretanja i vođenja postupka pred međunarodnim kaznenim sudom u Den Hagu.

Rješenje o odbacivanju prijedloga za delegiranjem mjesne nadležnosti može se pobijati u žalbi na presudu.

Branitelj II. optuženika odvjetnik Miljević nije se složio s sudskom interpretacijom odredbe sadržane u članku 19. st. 2. Zakona o potvrđivanju rimskog statuta. Miljević također smatra da sud uopće nije vodio računa o odredbi članka 48. Zakona o primjeni Statuta MKS-a. Rješenje o odbacivanju prijedloga kojim je zatražena delegacija mjesne nadležnosti nema karakter rješenja koje se donosi u tijeku priprema za glavnu raspravu, pa tako sukladno odredbi članka 359. st. 3. ZKP-a stranke imaju pravo žalbe u roku od 3 dana. Kako se radi, po mišljenju Miljevića, o žalbi koja ima suspenzivno djelovanje (zadržava izvršenja rješenja) sud bi trebao prekinuti sve daljnje radnje do odluke o žalbi na rješenje.

Kako je **Vijeće** uputilo stranke u postupku na obrazloženje sadržano u već donesenom rješenju, branitelji su sukladno odredbi članka 36. ZKP-a zatražili izuzeće Predsjednika Županijskog suda u Sisku, Predsjednice Vijeća i članova Vijeća, jer smatraju da postoji opravdana sumnja u njihov korektan i nepristran rad u predmetnom kaznenom postupku.

U nastavku zasjedanja (zasjedanje je nastavljeno nakon pauze od 45 minuta) utvrđeno je da je rješenjem zamjenika Županijskog suda u Sisku broj Su -522/08 **odbačen zahtjev za izuzeće predsjednice i članova vijeća**. O zahtjevu za izuzeće Predsjednika županijskog suda u Sisku odlučit će predsjednik Vrhovnog suda kojem će se spis dostaviti naknadno.

Predsjednica Vijeća u nastavku je konstatirala da su glavnoj raspravi pristupile sve pozvane osobe, osim svjedoka Sime Počuće i Slavomira Solomona, koji su svoj nedolazak opravdali bolešću, o čemu su priložili i adekvatnu medicinsku dokumentaciju.

Nakon toga **Predsjednica Vijeća** je objavila da je glavna rasprava javna, utvrdila je istovjetnost optuženika, a nakon pročitane optuženice iste je, nakon što ih je propisno upozorila, pozvala da se očituju o krivnji.

---

⁴ *Podsjećamo da se zamjenik Županijskog državnog odvjetništva u Sisku Marjan Zgurić, koji u ovom kaznenom predmetu zastupa optužbu, suglasio s prijedlogom branitelja drugooptuženika, ističući da je pitanje delegiranja mjesne nadležnosti, odnosno određivanje drugog stvarno nadležnog suda (forum delegatum) za potrebe vođenja ovog kaznenog postupka prioritarno pitanje.*

Oba optuženika izjavila su da se ne osjećaju krivim za kazneno djelo koje im se stavlja na teret optužnim aktom.

Svjedočenja Dragane Vrljanović

Upozorena da sukladno članku 234. st. 3. ZKP-a ne mora svjedočiti te da kao supruga II. optuženika može koristiti blagodat nesvjedočenja, izjavila je da želi svjedočiti.

Ustvrdila je da njen suprug dana 19. ožujka 1993. godine nije mogao počinuti kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, jer je, toga se dobro sjeća, 16. ožujka 1993. god. došao k njoj u Banja Luku. U to su vrijeme naime, svjedokinja i drugooptuženik bili u ljubavnoj vezi. Kod nje je optuženik ostao četiri dana, a u minobacačku jedinicu, kojoj je inače pripadao, vratio se tek 20. ožujka 1993. g.

Pred istražnim sućem rekla je da su optuženik Branislav Mišćević, Bijelić, Mostarac i njen sadašnji suprug bili pripadnici iste vojne grupe, no, pojasnila je, to joj nije bilo poznato, znala je samo da su se svi oni međusobno poznavali, a kratko vrijeme koncem 1992. godine pripadali su istoj jedinici. Ustvrdila je da je II. optuženik u inkriminirano vrijeme bio u minobacačkoj jedinici, kao i da je bio poznat po nadimku „Vrči“.

Za ubojstvo četveročlane obitelji Grgić saznala je neposredno nakon kobnog događaja, iz obavijesti hrvatskog radija koji je u Banja Luci u to vrijeme slušala. Tada su kao izvršitelji ubojstva navedeni pripadnici tzv. „Paragine vojske“. Bila je iznenađena što su za počinjeni zločin prozvani Hrvati, a ne Srbi koji su tada bili dežurni krivci za sve.

Zamjenik ŽDO-a stavio je primjedbu na iskaz svjedokinje smatrajući isti u kontradikciji s iskazom danim u istražnom postupku.

Svjedočenje Dušana Grbića

Svjedok je izjavio da se sjeća da je na Županijskom sudu u Sisku davao iskaz, ali da se više ne sjeća sadržaja istog. O stradavanju obitelji Grgić nema ikakvih saznanja, jer se u to vrijeme nalazio u jedinici Teritorijalne obrane u Rajiću u blizini Novske.

Svjedok je na pitanja o jedinici u kojoj se nalazio tijekom ratnog sukoba te da li je bio u izviđačkoj grupi i s kim, zatim koliko je izviđačkih grupa bilo i pod čijim zapovjedništvom, iskazivao suglasno zapisniku od 28. veljače 2006. g., uz izmjenu da mu je poznato da je u izviđačkoj grupi bio i neki „Vrči“, ali da mu nije poznato da bi to bio optuženik Željko Vrljanović, dapače, optuženike Mišćevića i Vrljanovića nije u to vrijeme niti poznao.

U nastavku svjedok je ustvrdio da s izviđačkom grupom Branislava Mišćevića nije vidio i I. opt. Željka Vrljanovića, u grupi koja je otišla lijevo u pravcu Novske bili su, prisjetio se svjedok, Tolobić, „Vrči“, Toša i Vujko Željko. Istog dana negdje oko 24,00 sata do njega je došao Tolobić, bio je u maskirnoj uniformi, ne sjeća se da li je rukav bio samo oguljen ili je to bila traka. Ne sjeća se da je Tolobić na uniformi imao bilo kakvo znakovlje hrvatske vojske, ali zna da je zatražio traktor. Ne zna zbog čega mu je traktor bio potreban.

Prisjetio se da Mišćevićeva grupa nije imala „škorpione“ već samo „heklere“, poluautomatsko kratko naoružanje, a Reljićeva grupa je imala automatsko naoružanje. I. optuženika nikada nije vidao u terenskom vozilu. Civilni džip vozio je samo Toša. U Okučanima su bile dvije ili tri izviđačke grupe, dok ovakvih skupina u Rajićima nije bilo.

Svjedok je na posebno pitanje Predsjednice Vijeća izričito rekao da ne ostaje kod već spomenutog iskaza danim pred istražnim sućem, jer je u to vrijeme bio pod velikim pritiskom zbog ozbiljnih

obiteljskih problema, ali i zbog učestalog dolaženja policije koja ga je ispitivala na okolnosti predmetnog kaznenog djela.

Svjedočenje Nikole Rajakovića

Svjedok je naveo da I. optuženika poznaje iz kafića u Okučanima, u kojem je vidio da optuženik radi. Poznaje i Nikolu Polimca, no ne zna da li je ovaj imao ikakve veze s kafićem. II. optuženik je bio sa svjedokom u tadašnjoj miliciji, ali svjedok ne zna do kada je optuženik tamo bio i kada je iz milicije otišao. Ne zna ni kakav je nadimak imao drugooptuženik.

Svjedočenje Daliborke Potajac

Ostala je kod iskaza danog pred istražnim sucem. Potvrdila je da je optuženik Vrljanović u inkriminiranom periodu bio u Banja Luci. Svjedokinja je sestra optuženikove supruge i u to vrijeme živjela je sa sestrom u istom stanu.

Svjedočenje Nikole Polimca

Naveo je da se sjeća da je u dva navrata davao iskaz pred sudom, no nije se mogao sjetiti što je tada govorio, jer je na okolnosti inkriminiranog događaja od policije ispitan najmanje 15 puta.

I. optuženika poznaje iz gostione u Okučanima, dok II. optuženika poznaje kao suseljana. Tijekom rata držao je seoske straže, za optuženike ne zna gdje i u kojim su postrojbama bili. O stradavanju obitelji Grgić čuo je jednom prigodom u gostionici. Pričalo se da su četveročlanu obitelj ubili hrvatski specijalci.

Nakon 30-tak sekundi razmišljanja izjavio je da misli da su drugooptuženika zvali „Vrljo“. Nadimka „Vrči“ ili „Vrčin“ se ne sjeća. Zna da su obitelji Vrljanović i Grgić bili u dobrim odnosima pa čak i da sada brat drugooptuženika posjećuje majku pokojnog Stjepana Grgića.

Negirao je da je uopće tijekom istražnog postupka rekao da mu je optuženik Vrljanović rekao da su krenuli po naređenju Jurice Šajatovića uhititi osobu po prezimenu Solomon, da je za ubojstvo obitelji Grgić odgovorna tzv. „Branislavova“ ili „Mišćevićeva“ grupa te da je ubojstvo ove obitelji počinjeno u odorama hrvatske vojske.

Svjedok je objasnio da je do kontradiktornosti između njegovih ranijih iskaza i iskaza danog na glavnoj raspravi došlo zato što ga je oba puta pred istražnog suca Županijskog suda u Sisku dovodila policija.

Temeljem članka 293. toč. 4. ZKP-a tijekom ispitivanja svjedoka Milana Mirolovića **isključena je javnost**. Temeljem stavka 2. istog članka službenim osobama koje su u pratnji optuženika dopušteno je prisustvovanje glavnoj raspravi.

Predsjednica Vijeća u obrazloženju odluke o isključenju javnosti ustvrdila je da iz podatka u spisu proizlazi da je navedeni svjedok dobivao određene prijetnje od nepoznatih osoba. Iste su osobe na neutvrđen način došle u posjed zapisnika o ispitivanju ovog svjedoka od 01. ožujka 2006. godine pa se svjedok boji za svoju i sigurnost svoje obitelji.

23. rujna 2008. godine - dokazni postupk

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Suđenje prate Jelena Đokić Jović - Documenta, Maja Kovačević Bošković - Građanski odbor za ljudska prava, Agnese Andreucci i Nebojša Paunović – Ured OSCE-a Zagreb, Željko Grgurinović -novinar Večernjeg lista, obitelji optuženika.

Predsjednica Vijeća utvrdila je da na današnju raspravu nije pristupio nitko od pozvanih svjedoka (Milka Pavković, Milorad Tešanović, Dušan Sutara, Jovan Antičić).

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO-a odustao je od prijedloga za neposrednim ispitivanjem svjedoka Milke Pavković, Milorada Tešanovića, Jovana Antičića i Dušana Sutara, i predložio je da se njihovi iskazi pročitaju. Ostao je kod prijedloga da se pozovu i neposredno ispituju svjedoci Simo Počuča i Slavomir Solomun, a uz njih da se pozove i ispita majka pok. Stjepana Grgića, Danica Grgić.

Branitelj opt. Mišćevića se usprotivio čitanju iskaza svjedoka koji su zamolbeno ispitani u Republici Srbiji te je predložio da se oni neposredno ispituju pred sudom u Sisku, ili da se ponovno uputi zamolnica za njihovim ispitivanjem Okružnom sudu u Beogradu. Predložio je i da se ponovno ispituju svjedoci Simo Počuča i Slavomir Solomun, jer prilikom njihova ispitivanja pred istražnim sucem nisu bili prisutni niti okrivljenici niti njihovi branitelji.

Predložio je i dopunu balističkog vještačenja, sačinjenog od strane Centra za krim. vještačenja 7. veljače 1994. god., po vještaku za balistiku pok. dipl. ing. Damiru Čapiroviću, i to na okolnost komponenti temeljem kojih je vještak došao do zaključka da su hici ispaljeni iz dva automatska pištolja marke škorpion. Predložio je da se za vještaka odredi Rade Stojadinović, stalni sudski vještak za balistiku iz Zagreba.

Predložio je i da se putem Županijskog suda u Zagrebu pribavi spis u kaznenom predmetu protiv Deana Milića, protiv kojeg je 1993. godine vođen kazneni postupak pred vojnim sudom u Zagrebu, za isti događaj za koji se sudi optuženicima u ovome predmetu.

Predložio je da se kao svjedok zamolbeno ispita, pred nadležnim sudom u Beogradu, Živko Kragujević iz Beograda.

Branitelj opt. Vrljanovića je bio suglasan sa prijedlogom zamjenika ŽDO-a da se pročitaju iskazi svjedoka koji su zamolbeno ispitani u Republici Srbiji (Milke Pavković, Milorada Tešanovića, Dušana Sutara, Jovana Antičića), a vezano za ostale dokazne prijedloge zamjenika ŽDO i branitelja I opt. odluku je prepustio sudu.

II opt. se suglasio sa prijedlogom zamjenika ŽDO i svog branitelja da se pročitaju iskazi svih svjedoka koji su zamolbeno ispitani u Beogradu, te je predložio da se pročitaju i iskazi svjedoka Slavomira Solomuna i Sime Počuče.

Prijedlog za ukidanjem pritvora

Branitelj opt. Vrljanovića je predložio da se u odnosu na njegova branjenika ukine pritvor. Izjavio je da temeljem provedenih dokaza ne postoji osnovana sumnja da je njegov branjenik počinio kazneno djelo kojim ga se tereti optužnicom te da je opt. Vrljanović spreman položiti i određeno jamstvo kako bi garantirao da će biti dostupan sudu u daljnjem tijeku postupka.

Zamjenik ŽDO-a se usprotivio navedenom prijedlogu smatrajući da su pritvorski razlozi i dalje prisutni.

Rješenja Vijeća

Vijeće je donijelo rješenje kojim je odbijen prijedlog branitelja opt. Mišćevića da se pozovu i neposredno ispituju svjedoci Slavomir Solomun, Simo Počuča, Milka Pavković, Milorad Tešanović, Dušan Sutara te Jovan Antić. Odbijeni su i dokazni prijedlozi za dopunom balističkog vještačenja i ispitivanjem svjedoka Živka Kragujevića.

Prihvaćen je dokazni prijedlog zamjenika ŽDO da se kao svjedok pozove i ispita majka pok. Stjepana Grgića, Danica Grgić.

Također je prihvaćen dokazni prijedlog branitelja opt. Mišćevića da se od Županijskog suda u Zagrebu pribavi spis u kaznenom predmetu protiv Deana Milića, protiv kojeg je 1993. godine vođen kazneni postupak pred Vojnim sudom u Zagrebu.

Odbijen je prijedlog branitelja opt. Vrljanovića za ukidanjem pritvora protiv njegova branjenika.

Čitanje iskaza svjedoka i materijalnih dokaza

Predsjednica Vijeća je konstatirala da su pročitani iskazi svjedoka Slavomira Solomuna i Šime Počuče (iz podataka u spisu proizlazi da su ti svjedoci teško bolesne osobe, sud je ocijenio da bi njihov dolazak bio znatno otežan).

Također je konstatirano da su pročitani iskazi svjedoka koji su pozvani na raspravu, a nisu joj pristupili, i to: Pavković Milke, Tešanović Milorada, Antić Jovana, Sutara Dušana.

Konstatirano je i da su pročitani i :

- zapisnik o obdukciji od 21. ožujka 1993. god. pok. Grgić Tomislave, Grgić Stjepana, Grgić Anamarije i Grgić Ivana,
- zapisnik o uviđaju od 20. i 21. ožujka 1993. godine,
- zapisnik o vještačenju Centra za krim. vještačenja od 16. travnja 1993. god. o DNA analizi tragova pronađenih na mjestu događaja,
- zapisnik o vještačenju papilarnih linija Centra za krim. vještačenja od 26. listopada 2004. godine,
- zapisnik o balističkom vještačenju Centra za krim. vještačenja od 7. veljače 1994 godine.

Izvršen su i uvidi u fotodokumentaciju te fotografiju automobila.

Slijedeća ročišta glavne rasprave zakazana su za **23. listopada 2008. u 11,00 sati** i **24. listopada 2008. u 9.00 sati**.

23. listopada 2008. godine - nastavak dokaznog postupka
--

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Saša Čobanov, Hrvatski helsinški odbor, Jelena Đokić Jović, Documenta, Nebojša Paunović i Agneze Andreucci, Ured OEES-a u Zagrebu, Christopher Zimmer, Drugi tajnik Veleposlanstva Sjedinjenih Američkih država u Republici Hrvatskoj, obitelj optuženika...

U nastavku dokaznog postupka utvrđeno je da je sud pribavio spis u kaznenom predmetu protiv osumnjičenog Dejana Milića koji se vodio pred Vojnim sudom u Zagrebu pod brojem K. 294/96, a potom i pred Županijskim sudom u Zagrebu pod brojem K.153/96 zbog kaznenog djela ubojstva iz članka 34. st. 2. točka 2. Kaznenog zakona Republike Hrvatske počinjenog na štetu Tomislava Ilića u disco klubu „Podmornica“ u Zaprešiću.

Predsjednica vijeća utvrdila je da naprijed spomenuti kazneni predmet nije ni u kakvoj vezi za kaznenim predmetom koji se pred ovim sudom vodi protiv prvooptuženika Branislava Miščevića i drugooptuženika Željka Vrljanovića zbog kaznenog djela ratnog zločina iz članka 120. st. 1. OKZRH.

Svjedočenje Danice Grgić

Svjedokinja kao oštećenik (majka, baka i svekrva stradale obitelji Grgić), nakon što je upozorena u smislu zakonskih odredaba sadržanih u čl. 318. st. 3 i čl. 54. st. 1-3 ZKP-a, nije postavila prijedlog za ostvarivanje imovinsko pravnog zahtjeva, jer je, kako je rekla, zbog svega što se dogodilo „ osamljena, tužna i bolna“.

Za cijelo vrijeme Domovinskog rata sa svojim sada pokojnim suprugom boravila je u vlastitoj kući u selu Borovcu, tada u sklopu samoproglašene SAO Krajine. U Novsku, gdje je sa svojom obitelji, ženom i dvoje djece živio Stjepan Grgić, njen sin, tada se nije moglo ići. Za nasilnu smrt sina, snahe i dvoje unučadi saznala je četiri dana nakon ubojstva. Susjede su joj prenijele da su na radiju čule da je u Novskoj pobijena obitelj Grgić. No, kako u tim krajevima ima puno Grgića nije odmah povjerovala da se to dogodilo upravo njenoj obitelji. Od pripadnika UNPROFOR-a, sjedište UNPROFOR-a nalazilo se u mjestu Bodegrajima kraj Okučana, saznala je da je ubijena obitelj Grgić, upravo njena obitelj. Pripadnici UNPROFOR-a omogućili su njoj i njenom suprugu da prisustvuju pokopu svojih najmilijih.

Istaknula je da do sada nije stekla ikakva saznanja o načinu stradavanja sina, snahe i unučadi, kao i o eventualnim počiniteljima ovog nedjela. Suprug i svjedokinja su tijekom rata kao pripadnici hrvatske nacionalnosti bili izolirani, budući da je u selu većinsko stanovništvo bilo srpske nacionalnosti.

Prisjetila se da je za Dragana Kneževića iz Rajića čula da bi on mogao biti jedna od osoba koja je sudjelovala u likvidaciji obitelji Grgić. Osoba koja nosi prezime Bjelić također joj je poznata, jer je obitelj s istim prezimenom prebivala u Borovcu. Poznaje i obitelj Vrljanović. Ova obitelj živjela je u njenom neposrednom susjedstvu. Za Juru Šajatovića saznala je iz članka objavljenog u beogradskom tisku nakon uhićenja prvooptuženika i drugooptuženika. Autor članka Šajatovića je opisao kao zapovjednika grupe koja je likvidirala cijelu obitelj Stjepana Grgića.

Nikolu Polimca i danas viđa, a temeljem članaka objavljenog u hrvatskim medijima 23. rujna 2008. godine, zna da surađuje s hrvatskim vlastima i da ga je policija sedamnaest puta ispitala.

Naglasila je da do sada o okolnostima događaja koji čini predmetno kazneno djelo nije nikada ispitivana pred sudom.

Branitelj prvooptuženika odvjetnik Luka Šušak predložio je da se u nastavku dokaznog postupka pribavi spis Okružnog suda u Beogradu, Republika Srbija, u kaznenom postupku protiv okrivljenog Jure Šajatovića i dr., zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, jer se u navedenom spisu nalazi iskaz Jure Šajatović koji je na tamošnjem sudu ispitan temeljem zamolnice Županijskog suda u Sisku broj Kio-31/06 od 31. prosinca 2007. godine. Navedeni spis sadrži i iskaze ispitanih osumnjičenika Ljube Bijelića Živka Kragujevića. U detaljno iznijetoj obrani prethodno navedeni osumnjičenici detaljno su opisali da se u Novsku iz pravca Borovca nikako nije moglo ući, jer su na crti razdvajanja bila minska polja kao i dva punkta s pripadnicima UNPROFOR-a iza kojih su se nalazili položaji HV-a.

Također je **predložio** da se od PP Novska zatraže podaci koliko je puta u svezi predmetnog događaja u toj stanici bio ispitan svjedok Milan Mirolović, kao i podaci o tome da li je isti svjedok na sud dovođen u pratnji policijskih djelatnika.

Branitelj drugooptuženika odvjetnik Veljko Miljević ostao je kod prijedloga da se ponovo pribavi spis protiv Dejana Milića, vođen pred Vojnim sudom u Zagrebu zbog kaznenog djela na štetu obitelji Grgić. Postupak je vodio sudac Željko Horvatić, a obustavljen je temeljm Zakona o općem oprost.

Vijeće je odbilo dokazni prijedlog branitelja prvooptuženika da se pribavi gore navedeni spis Okružnog suda u Beogradu, jer se radi o postupku koji se vodi po zamolnici Županijskog suda u Sisku i koji je još u fazi istrage te stoga, budući da se radi o zakonom zabranjenom pribavljanju dokaza, predstavlja nedopušteni prijedlog. Uz isto obrazloženje **odbijena su** i ostala dva prijedloga **branitelja prvooptuženika**.

Naknadno istaknut **prijedlog branitelja prvooptuženika** kojim je zatraženo pribavljanje spisa pod oznakom Kio-31/06 koji se vodi pred Županijskom sudom u Sisku protiv osumnjičenika Jure Šajatovića, Ljubinka Bijelića i Živka Kragujevića, **Vijeće je također odbilo** navodeći već spomenuto obrazloženje.

Vijeće je odbilo i prijedlog branitelja drugooptuženika navodeći da su činjenice koje bi se tim prijedlogom trebala utvrditi već u dovoljnoj mjeri utvrđene.

Iznošenje obrane prvooptuženika Branislava Miševića⁵

U kritično vrijeme bio je pripadnik izviđačke postrojbe, a ne kako se navodi u optužnom aktu diverzantsko-izviđačke postrojbe. Zapovjednik ove postrojbe bio je Jure Šajatović. U principu odluke o akcijama donosile su se konsenzusom, ali su isto tako pripadnici postrojbe slijedili zapovijedi koje je izdavao Jure Šajatović. Sa položaja na kojima su se u to vrijeme nalazili bilo je vrlo teško, gotovo nemoguće doći u Novsku (Novska je bila pod kontrolom hrvatskih snaga), jer su ceste bile minirane, odnosno miniran je bio prostor iza i ispred linije razgraničenja. Istaknuo je da se u izviđanje išlo vrlo često, uvijek kad bi stigla dojava o pokretu hrvatskih snaga.

Prijetio se da je u trećoj dekadi mjeseca ožujka 1993. godine zbog zubobolje izazvane gangrenoznim promjenama otputovao u Beograd kako bi potražio pomoć tamošnjeg stomatologa. U drugoj polovici 1992. godine bio je ranjen na više mjesta i do 19. ožujka 1993. godine kada se dogodilo ubojstvo obitelji Grgić nije bio potpuno oporavljen, pa stoga nije niti bio sposoban za sudjelovanje u većim akcijama. U cijelosti je, a temeljem naprijed navedenog, porekao izvršenje kaznenog djela koje mu se stavlja na teret javnom optužbom.

Događaji o kojima su svjedočili pred ovim sudom ispitani Mirolović i Grbić zbili su se petnaestak dana prije inkriminiranog događaja. Tada je naime džip marke „Cherokee“ bijele, odnosno boje bjelokosti došao po njih, jer su imali problema s izvlačenjem.⁶

Optuženik ja ustvrdio da je od naoružanja posjedovao pištolj marke „TT“, također poznat i kao „dugi 9“, kao i „Heckler“, a u prvim danima rata imao je automatsku pušku. Postrojba je posjedovala i dva džipa marke „Cherokee“. Isti su bili donirani od UNPROFOR-a i u trenutku preuzimanja bili su neispravni. Za vožnju ih je osposobio majstor Dejan Zdjelarić. Džip obitelji Grgić nikako nije mogao biti dovezen do njihovih položaja, jer teren nije bio podoban za vožnju.

Nije mogao točno reći da li je 19. ožujka 1993. godine bio u izviđanju, no napomenuo je da je najdalja točka do koje su uspijevali doći vršeci izviđanje bila točka na vrhu jezera koja je od Novske udaljena 5-6 kilometara.

Istaknuo je da nikada nije oblačio uniformu hrvatske vojske. Rekao je da su uniforme SAO Krajine imale slične šare kao odore hrvatske vojske, ali da nikada na uniformu nije stavljao hrvatsko znakovlje. Radi međusobnog raspoznavanja na epolete su znali stavljati trake određene boje.

---

⁵ Podsjećamo, u istražnom postupku prvooptuženik se branio šutnjom.

⁶ Navedeni svjedoci rekli su da su vidjeli da je optuženik u inkriminirano vrijeme išao u pravcu Novske, te da su bili nazočni kada optuženik s pripadnicima izviđačko-diverzantske postrojbe izvlačio sporni džip.

Drugooptuženik je bio pripadnik izviđačke postrojbe oko mjesec dana i to u vrijeme kada je ista osnovana, u kolovozu 1992. godine. Inače je bio pripadnik minobacačke postroje. Pripadnici izviđačke postrojbe bili su Željko Mostarac zv. „Vrči“, kao neformalni pripadnik, Dragan Knežević zvani „Toša“ i Ljubinko Bijelić zvani „Tolobić“. Prvooptuženiku je područje koje je bio predmet izviđanja bilo relativno poznato, budući da je on iz Paklenice. Pripadnici postrojbe posjedovali su automatske puške, dok su Ljubinko i Toša imali i pištolje proizvođača Crvene Zastave marke „CZ-99“. Pripadnici drugih izviđačkih postrojbi su kao naoružanje koristili lake strojnice, tzv. „Škorpione“.

Iznošenje obrane drugooptuženika Željka Vrljanovića

U cijelosti je ostao kod obrane dane u fazi istrage ističući da je pripadnik izviđačke grupe bio vrlo kratko, koncem 1992. godine i da je u to vrijeme pripadnik spomenuti grupe bio i Željko Mostarac. S pripadnicima izviđačke postrojbe u izviđanje je išao samo dva puta. Mjesta koja je izviđao bila su 15-ak kilometara udaljena od Novske.

U vrijeme inkriminiranog događaja bio je u Banja Luci, kod svoje tadašnje djevojke, a sada supruge. Milana Pavkovića poznao je kao jednog od bogatijih ljudi u selu, imao je traktore i bio jeugar.

Od naoružanja posjedovao je automatsku pušku.

Uz suglasan prijedlog stranka pročitao je **izvod iz KE** za prvooptuženika i drugooptuženika od 18. ožujka 2005. godine, a nakon toga Predsjednica Vijeća objavila je da je **dokazni postupak završen**.

Zapažanja

Predsjednica Vijeća nije zapisnički konstatirala molbu drugooptuženika Željka Vrljanovića da se obrati svjedokinji Danici Grgić. Naime, drugooptuženik je uz prethodno odobrenje plaćnim glasom izrazio sućut svjedokinji, zaklinjući se svojom djecom da nije sudjelovao u likvidaciji obitelji Grgić. Svjedokinja je na to odgovorila: „Ti si se tada ponašao bahato i za cijelo ovo vrijeme nikada me nisi pitao kako sam i da li mi je što potrebno, kilo brašna da ispečem kruh. Sjećem se da si tukao sa mosta nemilice“.

24. listopada 2008. godine - završne riječi, objava presude

Izjave: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Saša Čobanov, Hrvatski helsinški odbor, Jelena Đokić Jović, Documenta, Nebojša Paunović i Agneze Andreucci, Ured OEES-a u Zagrebu, Christopher Zimmer, Drugi tajnik Veleposlanstva Sjedinjenih Američkih država u Republici Hrvatskoj, obitelj optuženika...

Završna riječ zamjenika ŽDO-a u Sisku

Zastupnik optužbe u cijelosti je ostao kod optužnice protiv prvooptuženika Branislava Mišćevića i drugooptuženika Željka Vrljanovića. On naime, smatra da iz rezultata provedenog dokaznog postupka nedvojbeno proizlazi da su optuženici počinili kaznena djela upravo na način kako im se to stavlja na teret optužnim aktom. U prilog ovoj tvrdnji prvenstveno govore iskazi svjedoka Milana Mirolovića, Dušana Grgića i Nikole Polimca, koji su tijekom istražnog postupka decidirano i okolnosno govorili o svojim saznanjima u svezi predmetnog kaznenog djela. Unatoč tome što su svoje iskaze na glavnoj raspravi u određenoj mjeri modificirali, zastupnik optužbe smatra da bi se trebali prihvatiti iskazi dani

u fazi istrage, budući da su spomenuti svjedoci tijekom glavne rasprave bili na neki način prestrašeni onim što bi se moglo dogoditi ponavljanjem iskaza danih pred istražnim sucem.

Analizirajući iskaze ispitanih svjedoka zastupnik optužbe je zaključio da iz istih proizlazi da su kritične zgrade prvooptuženik Branislav Mišćević, kao zapovjednik, a drugooptuženik kao pripadnik izviđačko-diverzantske postrojbe došli do kuće Stjepana Grgića zajedno s Ljubinkom Bjelićem i Draganom Kovačevićem te tamo pištoljima marke «škorpion» likvidirali cijelu obitelj Grgić, i to Stjepana, suprugu Tomislavu, te djecu Anamariju i Ivana. Činjenica da se ne zna tko je izravni egzekutor obitelji Grgić nije od utjecaja na zaključak da su isti postupali za zajedničkom namjerom da se likvidiraju oštećenici, nakon čega su navedeni pripadnici izviđačko-diverzantske postrojbe otuđili osobno vozilo obitelji Grgić marke «Isuzu» tip Trooper te ga odvezli na svoje položaje, o čemu također govore svjedoci Grbić i Mirolović. Svjedokinja Milka Pavković u svom je iskazu detaljno opisivala kako je njezin pokojni suprug bio pozvan da to vozilo izvuče nakon što se zaglavilo u neprohodnom terenu.

Upravo zato zastupnik optužbe smatra da je obrana optuženika u potpunosti neuvjerljiva te očigledno usmjerena na izbjegavanje kaznene odgovornosti, pri tom istaknuvši da prvooptuženik u spontanom iznošenju obrane nije porekao da je bio pripadnik izviđačko-diverzantske postrojbe. Obranu drugooptuženika potvrđuju bliski članovi njegove obitelji koji ga na taj način žele zaštititi odnosno ekskulpirati od odgovornosti.

Slijedom svega naprijed navedenog nedvojbeno je utvrđeno, smatra tužitelj, da su optuženici počinili kazneno djelo koje im je stavljeno na teret te ih treba oglasiti krivim i osuditi po zakonu.

Završna riječ branitelja prvooptuženika odvjetnika Luke Šuška

Rezultati provedenog dokaznog postupka na nedvojben način upućuju da prvooptuženik nije počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret. Naime, od iskaza svjedoka Mirolovića, Grbića i Polimca slaže se mozaik da je prvooptuženik sudjelovao u izvršenju ovog kaznenog djela, iako ga ovi svjedoci ne terete ni izravno ni neizravno. Spomenuti svjedoci su u istražnom postupku iskazivali u strahu od policije, pa se njihovi iskazi ne mogu prihvatiti kao vjerodostojni. Ovo se posebno odnosi na iskaz svjedoka Dušana Grbića koji je višekratno ispitivan pred policijom kao i na svjedoka Nikolu Polimca koji je pred policijom ispitivan čak više od petnaest puta, policija ga je čak osobno dovozila istražnom sucu kako bi dao iskaz u svezi predmetnog kaznenog djela. Isto tako, napomenuo je branitelj, ispitivanju svjedoka u istražnom postupku nisu nazočili optuženici niti njihovi branitelji. Svjedok Mirolović je pak iskazao da je osobno bio na sastanku sa Jurom Šajatovićem i da je nakon toga išao u izviđačku akciju, pa je ostalo nerazjašnjeno zbog čega ovaj svjedok nije optužen za ovo kazneno djelo. Isti je svjedok potvrdio da tzv. «Mišćevićeva grupa», odnosno njeni pripadnici, nisu imali uniforme hrvatske vojske, već su to bile odore koje su nosili pripadnici UNPROFOR-a. Također, iz iskaza Sime Počuće proizlazi da je terensko vozilo uzeo Dušan Pavković, a ne prvooptuženik.

Tijekom postupka je dokazano da prvooptuženik u inkriminirano vrijeme nije mogao biti u Gradu Novska i sudjelovati u likvidaciji obitelji Grgić, jer je prostor oko linije razdvajanja bio miniran, a u samom gradu bile su stacionirane jake hrvatske snage. Svjedoci su potvrdili da je sporni automobil bio bijele, odnosno boje bjelokosti, dok je obitelji Grgić otuđen automobil zelene boje. Prvooptuženik je od naoružanja posjedovao tzv. «Heckler» dok je na obitelj Grgić, to je utvrđeno obdukcijom, pucano iz tzv. «škorpiona».

Slijedom svega navedenog jasno je da niti jedan provedeni dokaz ne upućuje na nedvojbeni zaključak da bi prvooptuženik bio počinitelj ovog kaznenog djela, te je branitelj predložio da se njegov branjenik oslobodi optužbe.

Završna riječ branitelja drugooptuženika odvjetnika Veljka Miljevića

Branitelj je podsjetio da je kazneni postupak započeo 31. ožujka 2006. godine, za događaj koji se zbio sredinom mjeseca ožujka 1993. god. te da već ova činjenica dovoljno govori u prilog tezi da takav kazneni postupak ima vrlo male izgleda da bude okončan u pravcu utvrđivanja nepobitne materijalne istine. Istražni zahtjev bio je upravljen protiv sedam osoba, a na optuženičkoj klupi našla su se samo dvojica zbog faktičke nemogućnosti da se još poneki, navodni počinitelj ovog kaznenog djela privede pravosudnim tijelima Republike Hrvatske.

Niti jednim dokazom nije dokazano da bi 19. ožujka 1993. godine i jedna od na nabrojanih osoba ušla u Novsku, a kamoli da bi bilo dokaza da su došli do predjela zv. «Samar», da su ušli u obiteljsku kuću obitelji Grgić i tamo počinili navedeno zlodjelo. Za to nema ikakvog niti materijalnog niti personalnog dokaza u cjelokupnom spisu, nitko nije vidio niti jednu od nabrojanih osoba toga dana u Novskoj.

Svjedok Milan Mirolović niti u jednom segmentu iskaza ne tereti drugooptuženika, osim što je, zaista pogreškom, na jednom mjestu istražnog iskaza naveo da je postojala izviđačko-diverzantska grupa kojoj je pripadao i Vrljanović zv. «Vrči», čije ime ne zna. Iz iskaza ovog svjedoka apsolutno je nedvojbeno da on nema neposrednih saznanja o počinjenju djela koje je predmet optužbe, već da sva svoja saznanja drži iz čuvenja, jer on zna za osobu prezimena Vrljanović, zna za osobu pod nadimkom Vrči, ali mu njegovo ime nije poznato. Dakle, zaključio je branitelj, na takvim iskazima svjedoka D. Grbića i Mi. Mirolovića nije se mogla temeljiti valjana optužba protiv optuženika.

Iz iskaza svjedoka S. Solomona i N. Polimca, ustvrdio je branitelj, jasno proizlazi da se događaj u onom uvodnom djelu činjeničnog opisa iz optužnice nije odvijao na način kako je to u optužnici opisano, jer iz iskaza svjedoka N. Polimca, koji, kako sam kaže, o događaju nema neposrednih saznanja, već samo po čuvenju zna da je Knežević ubio Grgićevu suprugu, da je akcija bila u stvari usmjerena na hvatanje izvjesnog Solomona, da J. Šajatović nije imao namjeru likvidirati obitelj Grgić, te da je u sastavu Mišćevićeve grupe bila jedna osoba po nadimku „Vrči“, a misli da se preziva Mostarac. Neposrednih saznanja o događaju nema niti svjedokinja M. Pavković.

Branitelj se tijekom završne riječi osvrnuo i na analizu materijalnih tragova nađenih na licu mjesta (DNA analiza tragova pronađenih na licu mjesta, zapisnik o vještačenju papilarnih linija istog, zapisnik o balističkom vještačenju...), ustvrdivši da ne postoji ijedan materijalni trag koji bi upućivao na to da su se prvooptuženik i drugooptuženik uopće nalazili u Novskoj tijekom cijelog ratnog razdoblja, a pogotovu ne postoji trag koji bi ukazivao na takovo njihovo prisustvo u Novskoj 19. ožujka 1993. godine.

Podsjetio je i da objektivna analiza iskaza svjedoka Dragane Vrljanović, Daliborke Potajac, Dušana Sutare, Milorada Tešanovića i Jovana Antonića nedvojbeno potvrđuju alibi drugooptuženika. Branitelj je pri tom naglasio: „Točno je da su navedeni svjedoci Srbi, kako je to istakao zastupnik optužbe želeći diskvalificirati svjedoke, ali po klasifikaciji ZKP-a i rodbina Srba i svjedoci Srbi predstavljaju dokaz u kaznenom postupku za razliku od optužbe koja nikakvog dokaza za obaranje alibija drugooptuženika ili utvrđivanje njegovog prisustva na licu mjesta u vrijeme počinjenje kaznenog djela nema“.

Kako dokazi koje je podnijelo Županijsko državno odvjetništvo u Sisku nisu dostatni niti za tzv. indicijalno zaključivanje, a koji bi inače u ovakvom postupku s obzirom na vrstu i težinu bilo neprimjereno, branitelj je za svog branjenika zatražio oslobađajuću presudu.

Branitelj drugooptuženika odvjetnik Zorko Kostanjšek pridružio se završnoj riječi svog kolege.

Optuženici su se pridružili završnim riječima svojih branitelja izražavajući žaljenje zbog težine zločina te su i tom prigodom ponovili da u izvršenju zločina nisu sudjelovali.

Objava presude

Nakon vijećanja **predsjednica Vijeća** je objavila presudu.

Prvooptuženik Branislav Mišćević je oglašen krivim. Izrečena mu je kazna zatvora u trajanju od 20 godina.

Drugooptuženik Željko Vrljanović oslobođen je od optužbe da je počinio predmetno kazneno djelo.

Ukratko obrazlažući presudu **predsjednica Vijeća** je istaknula da je tijekom dokaznog postupka nedvojbeno utvrđeno da je prvooptuženik počinio ovo kazneno djelo. Sud je u potpunosti poklonio vjeru vojnicima tadašnje SAO Krajine koji nisu imali ikakvog razloga lažno iskazivati i pri tom teretiti svog suborca. Stradavanje obitelji Grgić je najmonstruozniji zločin počinjen tijekom Domovinskog rata, ocijenila je sutkinja, pri tom apostrofirajući perfidan način izvršenja, budući da je prvooptuženik u odori hrvatske vojske ušao u Novsku i hladnokrvno likvidirao obitelj Grgić uključujući i tada malodobnu djecu.

Odmjeravajući visinu kazne Sud na strani prvooptuženika nije našao ikakve olakotne okolnosti te ja zato kazna prvooptuženiku odmjerena u maksimalnom trajanju.

Drugooptuženik Željko Vrljanović oslobođen je od optužbe, jer je nedvojbeno utvrđeno da je drugooptuženik imao nadimak „Vrljo“, a da je Željko Mostarac bio poznat po nadimku „Vrči“.